

PHẦN 3

Chiều nay, Phương Giao về muộn. Sắp đến ngày biểu diễn của đêm Duyên dáng Việt Nam, cô phải mặc hai mẫu áo do Kim Thu thiết kế, một áo dạ hội và một áo tắm.

Mấy ngày tập luyện vất vả, Phương Giao bắt đầu thuần thục. Cô không mấy e ngại khi mặc áo tắm đứng trước mọi người. Nhưng vừa bước qua cánh cửa vào nhà, Phương Giao đứng lại vì tiếng gậy cãi ồn ào. Tiếng ông Bằng:

- Ba không muốn có mối quan hệ với Thanh Đào.

Rồi tiếng Hoàn Vũ:

- Thanh Đào có gì xấu đâu ba, sao ba cứ muốn con tạo tình cảm với Phương Giao? Tình cảm là cái tự nhiên sẽ đến chứ ba.

- Đành rằng thế, nhưng ba muốn con nên gần gũi Phương Giao. Con không thấy Phương Giao rất đáng yêu sao?

Hoàn Vũ bực mình:

- Cô ta suốt ngày chỉ biết chơi với chó mèo, gần đây còn để tên Quyền đưa đón cô ta, không hiền như ba nghĩ đâu.

Phương Giao không có can đảm nghe tiếp. Cô lùì lại và đi ra vườn ngồi. Những lời vừa nghe được, càng khiến cô có quyết định rời căn nhà này hơn, tốt hơn không nên làm Hoàn Vũ khó xử và ghét cô nhiều hơn.

Sau bữa cơm, Phương Giao gõ cửa phòng là ông Bằng. Cô mang vào bình trà sen nóng.

- Vào đi! Phương Giao phải không?

- Dạ.

Phương Giao đẩy cửa bước vào:

- Cháu mời bác uống trà!

Ông Bằng vui vẻ:

- Có chuyện muốn nói với bác, phải không?

Phương Giao rót trà ra tách. Mùi trà sen bốc thơm ngào ngạt. Cô kính cẩn đưa tách trà cho ông Bằng.

- Cháu mời bác!

Ông Bằng đón lấy, nhấp một ngụm trà gặt gù:

- Trà rất ngon. Nào, có chuyện gì cần bác giúp?

Phương Giao nhìn thẳng ông Bằng, cô không hiểu nếu như cô nói ra chuyện đi ở riêng và đi làm người mẫu, ông sẽ có phản ứng nào? Sẽ rất giận? Nhưng dù sao Phương Giao không muốn Hoàn Vũ không vui, còn cô mang ơn sâu nghĩa nặng của ông nữa.

Phương Giao trở nên mạnh dạn.

- Cháu rất mang ơn bác đã cưu mang nuôi dưỡng cháu, còn giúp dì cháu ở quê, một ơn nghĩa mà suốt đời cháu không bao giờ dám quên. Cháu xin bác đừng buộc anh Vũ như thế này thế nọ, và cho cháu ra ngoài sống tự lập.

Ông Bằng nhíu mày:

- Hoàn Vũ làm cho cháu buồn, đúng không?

- Dạ, không có. Có điều cháu nghĩ bác không nên ép anh Vũ. Anh ấy thích ai, đó là tự do của anh. Tình cảm thì không thể nào ép buộc được.

Ông Bằng có vẻ không vui:

- Vì chuyện này mà cháu muốn ra ngoài à? Bác không cho cháu sống riêng đâu. Cuộc đời, nhiều cạm bẫy lọc lừa. Hơn nữa, dì của cháu đã tin tưởng mà gửi cháu cho bác, cháu không được nói tới chuyện đi ra ngoài ở.

- Nhưng cháu không sao yên tâm khi mãi thọ ơn nghĩa của bác.

- Vậy bác hỏi cháu, ra ngoài, cháu làm gì đây? Không thân thế, học hành như cháu thì chỉ có đi làm công nhân. Mà làm người muốn tiến thân, cần có kiến thức và đi học.

Phương Giao cố thuyết phục ông Bằng.

- Cháu đã nhận lời làm người mẫu trình diễn những mẫu áo của nhà thiết kế Kim Thư. Chị ấy là chị của anh Quyền. Bác hãy tin cháu và anh Quyền cùng chị Kim Thư, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện tai tiếng nào đâu bác.

- Vậy là cháu đã tính toán hết rồi phải không? Được, bác sẽ không can thiệp vào tự do của cháu, cũng như không buộc Hoàn Vũ này nọ, nhưng có điều bác không cho phép cháu ra ngoài sống. Cuộc đời nhiều cạm bẫy, cháu nên nghe lời bác.

Phương Giao cảm động:

- Cháu xin nghe bác, nhưng bác cho cháu cộng tác với chị Kim Thư, ngày công diễn sắp đến nơi rồi.
- Được Bác xem mẹ cháu như em gái bác, thì sao xem cháu là người dung được.
- Cảm ơn bác.

Trong thâm tâm, ông Bằng vẫn mong giữa Hoàn Vũ và Phương Giao nảy sinh một tình cảm, đó là nguyên nhân ông muốn Phương Giao ở lại, cũng để chuộc lỗi lầm trong quá khứ, dù đó là lỗi lầm không cố ý.

Ông vỗ đầu Phương Giao:

- Ở lại nhé! Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đi. Còn bây giờ, cháu về phòng nghỉ đi.

Hoàn Vũ bung ly nước uống sau bữa ăn, giọng anh bực bội chì chiết:

- Ba quá nuông chiều Phương Giao. Trong khi mỗi chiều ba muốn con về nhà ăn cơm với ba, thì Phương Giao lại ở bên ngoài. Nó lại đi với Quyền, tốt nhất ba nên tác hợp cho cô ấy.

Ông Bằng nghiêm giọng:

- Dĩ nhiên là nếu Phương Giao yêu cậu Quyền, ba sẽ cho phép. Ba không ép con hay ép Phương Giao. Thật ra ba muốn chuộc lại lỗi lầm của ba, vì ba là người gây ra cái chết cho mẹ nó.

Hoàn Vũ há hốc mồm nhìn cha. Đây là lần đầu tiên anh nghe cha nói bằng giọng nghiêm chỉnh và ray rứt. Ông Bằng bung ly nước lên uống, mắt nhìn qua vòng cửa, không gian bên ngoài chuyền màu tối từ bao giờ.

- Ba muốn con không nên ghét Phương Giao. Đêm qua, nó gặp ba và xin ba cho ra ngoài ở.

Hoàn Vũ sững sốt:

- Ra ngoài ở? Rồi cô ta làm gì để sống?
- Nó nhận lời làm người mẫu trình diễn những mẫu áo thiết kế cho chị của Quyền, tối nay, show diễn được truyền hình trực tiếp.

Giọng ông Bằng chìm lắng, không quan tâm nét mặt kinh ngạc của Hoàn Vũ:

- Con bé không hề biết chuyện ngày xưa, chứ nếu nó biết ba là người... dù vô tình thôi đẩy mẹ nó vào bi kịch ghen và hận, nó sẽ oán hận ba. Ba thương yêu con và Phương Giao như nhau.

Trong phút chốc, Hoàn Vũ chợt thấy cha như già hơn cái tuổi sáu mươi của ông. Hoàn Vũ bần khoăn:

- Ba! Con xin lỗi....

- Con có lỗi gì đâu. Thật ra tình cảm thì không thể ép buộc. À! Máy giờ rồi? Con mở truyền hình ra xem.

- Dạ.

Hoàn Vũ cầm rờ-mót mở truyền hình. Anh trầm nghĩ: Con nhóc đó đi trình diễn thời trang, giống cô Tấm quá. Mà cô ấy xinh chứ đâu có xấu. Chính Hoàn Vũ cũng không hiểu sao anh hay cáu gắt với Phương Giao? Cái ý nghĩ sự có mặt của cô làm thay đổi bộ mặt nhà này và cha muốn anh tạo tình cảm với Phương Giao, mà anh bực bội chẳng?

Duyên dáng Việt Nam, Hoàn Vũ xem tivi vì tò mò và vì...

Cô ca sĩ hát mở đầu, rồi những điệu múa. Hoàn Vũ không định xem nữa... Đến tiết mục trình diễn áo dạ hội và rồi áo tắm, Phương Giao rục rịch, thanh khiết và e ấp, đẹp như đóa hoa ngậm sương sớm, chưa kịp nở.

Hoàn Vũ nhìn sững sờ lên màn hình, lúc ông Bằng ngồi lặng lẽ bồi hồi. Con bé quá giống mẹ nó....

Sau sàn diễn, Phương Giao bước vào, mồ hôi nhễ nhại. Kim Thư trao cho cô bó hoa thật đẹp.

- Của khán giả tặng em. Đêm đầu tiên em ra mắt mọi người, song được chú ý nhiều. Chị tin em sẽ tiến xa hơn.

Quyền đứng sau Kim Thư, anh sung sướng đến ngất ngây. Chưa bao giờ anh thấy Phương Giao đẹp đến thế. Anh tặng cô bó hoa tuyệt đẹp.

- Chúc mừng em!

Phương Giao ôm hết hoa vào mình, cô quá hạnh phúc, không ngờ ngay lần đầu tiên cô lai may mắn đến thế, thành công nữa chứ. Nhiều phóng viên tranh nhau chụp ảnh Phương Giao.

Kim Thư vui vẻ:

- Chị sẽ cho làm album về em với những trang phục do chị thiết kế.

Nhìn vào đồng hồ đã mười một giờ rưỡi, Phương Giao kêu lên:

- Muộn rồi, em phải về chị ạ.
- Nán lại ăn khuya với chị rồi hẵng về.
- Dạ thôi, ở nhà chờ cửa, em về khuya quá, không tiện lắm.
- Vậy em về nhà suy nghĩ lai đi, chị sẵn sàng dành cho em một phòng ở nhà chị.
- Vàng, cảm ơn chị!

Không kịp lau chùi son phấn, Phương Giao vội vàng ra xe cho Quyền đưa cô về. Quyền vừa dừng xe, Phương Giao nhảy xuống ngay:

- Cảm ơn nghen anh Quyền.

Cô hấp tấp chạy lại cửa. Quyền bảo:

- Về đến nhà rồi em vội chi nữa, để anh bấm chuông cho.

Quyền nhanh nhẹn bấm chuông cửa giùm Phương Giao. Anh bịn rịn:

- Chúc em ngủ ngon!
- Anh cũng ngủ ngon?

Quyền muốn nói: "Đêm nay anh khó ngủ ngon vì hình ảnh xinh đẹp của cô chiếm trọn trái tim anh, anh yêu cô mất rồi".

Cánh cửa cổng chợt mở, Hoàn Vũ với gương mặt hằm hằm như đang giận ai, xẵng giọng:

- Về khuya, bắt người ta mở cửa còn chưa chịu vào?

Phương Giao cười gượng với Quyền:

- Anh Quyền về đi.

Quyền chưa chịu đi. Trước mặt Hoàn Vũ, anh muốn chứng mối liên quan mật thiết với Phương Giao, nên ôm vai cô:

- Ngày mai gặp, Giao nhé!

Rồi mới chịu buông ra, quay lại xe chạy đi Hoàn Vũ khó chịu lạ lùng, anh dậm dẳng:

- Sau này chớ về muộn, bắt tôi đợi cửa.

Phương Giao lí nhí:

- Em xin lỗi... Cảm ơn anh đã mở cửa giúp em.

Phương Giao đi nhanh vào nhà. Ngang qua Hoàn Vũ, thoảng lại mùi hương son phấn của nước hoa, Hoàn Vũ nhìn theo. Anh nhớ lại hình ảnh Phương Giao khi mặc áo tắm và áo dạ hội. Cô bé lọ lem trở về cuộc đời thường sau buổi dạ tiệc, vội quá nên bỏ quên lại chiếc hài.

Lọ lem bây giờ không bỏ lại chiếc hài mà cơn gió vô tình mang mùi hương quẩn quanh bên Hoàn Vũ...

Gặp nhau trong buổi điểm tâm sáng, ông bằng vui vẻ:

- Bác nhìn nhận sự thành công của cháu, nhưng theo bác nghĩ, cháu nên lo học đi đã nghe Giao. Kiến thức là hành trang tốt để vào đời, cho cháu sự bền vững về sau, còn hào quang đêm qua chỉ là ánh sáng phù du.

Phương Giao cuối đầu:

- Dạ, cháu xin nghe lời bác dạy.

Sáng nay, nàng tiên của đêm qua tự về trong lớp áo lọ lem. Hoàn Vũ vờ quấy ly cà phê mà mắt thâm quan sát. Cô ta đâu có xấu, xinh nữa là khác. Cũng sáng nay, Hoàn Vũ thầm mong cha bảo mình: Con đưa Phương Giao đến trường giúp ba. Song ông chẳng nói gì cả, mà đứng lên sau khi uống cạn tách trà.

- Hoàn Vũ đi chưa? Còn Phương Giao đi sau nghen.

Như mọi hôm, Hoàn Vũ đành trả lời:

- Con đi liền bây giờ. Con có hẹn.

Phương Giao cũng hấp tấp đứng lên:

- Cháu đi học.

Xe ông Bằng vừa ra cổng, Hoàn Vũ chân chừ phía sau, anh định nói khi Phương Giao đi ra: "nếu trẻ anh đưa..."

Lời nói chưa kịp thoát... Két... Quyền chạy xe Spacy tới.

- Bỏ xe đạp vào nhà đi Giao ơi, anh tới rước em nè.

Phương Giao liếc Hoàn Vũ:

- Em đang sợ trễ, may quá...

Dừng xe đạp lại chỗ cũ, Phương Giao ôm cặp vù ra đường, cô lên xe Quyền, ngồi phía sau một cách thân mật.

Đồ khốn! Một cơn giận ở đâu ùn ùn đến mà chính Hoàn Vũ cũng không hiểu tại sao anh lại nổi giận. Suốt buổi sáng vào công ty, anh không sao làm việc được một cơn giận, một sự tằm tức canh cánh tron ở lòng. Hoàn Vũ cáu gắt tất cả. Rồi tự nhận ra mình vô lý, Hoàn Vũ tự hỏi: Mình làm sao thế?

Đi xuống lầu, đụng vào Quyền đi lên, Hoàn Vũ hàm hàm:

- Này!

Quyền đi luôn. Hoàn Vũ tức giận lao đến nắm áo Quyền từ sau lưng kéo mạnh lại hẳn học:

- Anh không nghe tôi gọi hay sao? Nên nhớ, tôi là giám đốc của anh, tôi có thể đuổi việc anh bất kỳ lúc nào.

Quyền gỡ tay Hoàn Vũ ra cười nhạt:

- Anh gọi này, nên tôi không biết là anh gọi tôi, không thể vì lý do này mà anh cho rằng tôi xem thường anh. Nhưng nếu anh đuổi việc tôi là anh phải bồi thường theo hợp đồng, tôi ký hợp đồng những ba năm lận.

Giọng điệu bình thản như trên người của kẻ thắng cuộc. Hoàn Vũ tức điên người quát tướng lên:

- Tao sẽ đuổi mày, đền bao nhiêu, tao sẽ đền.

Quyền vẫn nhũn nhặn:

- Tôi lịch sự gọi anh bằng anh vì anh là con... nuôi của ông tổng Bằng. Anh nên tỏ ra lịch sự một chút, giám đốc Vũ.

Chữ "con nuôi", Quyền cố ý nhàn mạnh, mặt hất lên:

- Bây giờ giám đốc gọi tôi có chuyện gì nói đi, đừng nắm áo như thế, nhả áo tôi hết.

Buông táy ra, Hoàn Vũ gườm gườm:

- Tao cầm mây lôi kéo Phương Giao, hãy để yên cho cô ấy học!

- Anh mới chính là người không để yên cho cô ấy học, sẵn sàng quát nạt, làm cô ấy khóc.

Nhiều nhân viên đổ ra tò mò nhìn hai người. Hoàn Vũ hậm hực quay trở về phòng làm việc, anh giận dữ hất đổ tung mọi thứ trong phòng mình. Khốn kiếp!

Con giận được Hoàn Vũ trút ra hết vào buổi trưa về nhà. Phương Giao đang ngồi ăn cơm một anh, cô cười giả lả khi thấy Hoàn Vũ:

- Anh Vũ ăn cơm không, em dọn nghe?

Hoàn Vũ cộc lốc:

- Không ăn, no rồi.

Phương Giao vừa cúi đầu ăn tiếp. Rằm... Hoàn Vũ vỗ mạnh tay lên bàn. Phương Giao giật nảy người, suýt buông đồ chén cơm. Cô sợ hãi nhìn Hoàn Vũ, cô rất sợ những lúc Hoàn Vũ nổi giận, miếng cơm đang ăn như mắc nghẹn trong cổ họng.

Hoàn Vũ gầm gừ:

- Lần sau, cầm cửa cô đi với tên Quyền, hấn không được đến đây nữa, rõ chưa?

- Dạ.

- Đừng có cho mình tự do quá mức như vậy hãy nghĩ đến danh dự của ba tôi. Cô mặc áo tắm, phơi bày thân thể trước bao nhiêu người, không biết xấu hổ à. Dì của cô không biết dạy cô cái gì nên làm, và cái gì không nên à?

Phương Giao nuốt ực miếng cơm cho trôi qua cổ họng, đầu cô cúi sâu hơn. Lúc này mà cô lên tiếng thì không khác nào đổ dầu vào ngọn lửa đang cháy. Nhưng mà tức quá anh ta tự cho mình cái quyền gì mà quát nạt, hoành hợ cô?

Phương Giao bặm môi nhìn lên, cái nhìn của cô đầy ác cảm:

- Anh không được xúc phạm di tôi, đến bác Bằng còn chưa mắng tôi vậy. Nếu như anh không bằng lòng sự có mặt của tôi ở nhà này, tôi sẽ đi ngay.

Con giận Hoàn Vũ càng tăng độ hơn nữa, anh châm biếm:

- Phải rồi, bây giờ cô có người lo lắng nâng đỡ, nên động một tí là cô đòi dọn đi... Tôi cảm cô, rõ chưa?

Bỏ đi lên nhà, Hoàn Vũ mê tú lạnh lấy chai nước lạnh, mở nắp, tu ừng ực. Anh điên mất rồi. Chính anh cũng không hiểu nổi mình.

Phương Giao không chịu thua, cô đi theo Hoàn Vũ:

- Anh chẳng có quyền gì cấm tôi cả. Nếu có phải nghe lời, tôi chỉ nghe lời bác Bằng. Tôi kính trọng bác như cha tôi vậy. Còn anh, chẳng là cái gì cả. Nếu anh dạy tôi điều hay, tôi sẽ nghe, đừng có giận ai ở ngoài đường, rồi về đây trút lên đầu tôi như thế.

- Cô thích tên Quyên, phải không?

- Phải. Anh ấy luôn quan tâm và giúp đỡ tôi anh ấy có thể là người bạn đời tốt...

- Cô nói cái gì?

Hoàn Vũ lao lại nắm vai Phương Giao bóp mạnh. Phương Giao nhăn mặt vì đau, cô cố đẩy Hoàn Vũ ra.

- Anh là thứ máu lạnh, giết tôi chết luôn đi, đến con Mi-na mà anh không có lòng nhân nữa là... Buông tôi ra!

Phương Giao đánh vào người Hoàn Vũ, cô nhìn anh căm ghét:

- Anh yên tâm đi! Tôi sẽ đi ra khỏi cái nhà này. Thật ra, bác Bằng muốn tôi ở lại, tôi cũng muốn chăm sóc lo lắng cho bác, đền ơn bác nuôi tôi, nhưng đã đến lúc này thì tôi không thể không đi...

Điện thoại chọt reo, Hoàn Vũ buông Phương Giao, anh lấy điện thoại ra nghe.

- Alô. Hoàn Vũ đây... Cái gì? Ba tôi... bị xe tông... Bệnh viện nào?... Được, tôi đến ngay.

Hoàn Vũ chạy ra cửa. Phương Giao vội chạy theo:

- Anh Vũ! Bác Bằng nằm ở bệnh viện nào vậy, cho em đi với?

- Bệnh viện Chợ Rẫy. Nhanh lên!

Phương Giao hấp tấp ngồi vào xe, lúc này cả hai đều quên cuộc đấu khẩu vừa rồi. Hoàn Vũ lái xe nhanh quá, Phương Giao hơi sợ, song cô không dám kêu.

Xe đến bệnh viện, Phương Giao vội chạy theo Hoàn Vũ vào phòng cấp cứu. Chú Tính thấy Hoàn Vũ, liền kêu lên:

- Cậu Vũ!

- Ba tôi sao rồi?

- Bác sĩ đang cấp cứu. Lẽ ra tôi nên lái xe sang đường, nhưng ông tổng bảo tôi không cần, để ông đi bộ sang. Ai dè đã đi trong vạch sơn màu trắng dành cho người đi bộ, mà đám người chạy xe hai bánh vượt đèn đỏ, chạy lên đụng ông tổng.

Hoàn Vũ lo lắng nhìn vào cánh cửa đóng kín. Lạy trời, ông Bằng không sao thật lấu, cánh cửa phòng cấp cứu mới mở ra. Hoàn Vũ vội đón vị bác sĩ lại.

- Bác sĩ? Người bị xe tông như thế nào?

- Anh là người nhà của ông ấy à?

- Vâng! Là ba của tôi.

- Ông ấy cần nằm lại để theo dõi vết thương trên đầu. Cú ngã làm gãy tay, ông ấy phải băng bột.

Phương Giao đưa nắm tay lên miệng ngăn tiếng khóc. Cô thấy thương ông Bằng quá, khi nhìn ông nằm trên giường, chân và đầu đều băng lại. Cô nắm nhẹ tay ông gọi:

- Bác ơi...

Ông Bằng mở mắt ra yếu ớt:

- Phương Giao với Hoàn Vũ đây à?

Hoàn Vũ lo lắng hỏi dồn:

- Có đau nhiều lắm không ba? Lẽ ra ba nên bảo chú Tính lái xe sang, có lâu lắc gì đâu. Bây giờ, ba nghe trong người thế nào hả ba?

- Đau lắm! Nhưng Phương Giao à, bác không sao đâu, cháu đừng có sợ.

Phương Giao khóc thút thít:

- Như vậy mà bác còn bảo không sao.

Hoàn Vũ cảm động, anh không dám nghĩ, vì cha mình Phương Giao khóc nức nở như vậy. Một tình cảm là lạ dâng lên trong lòng Hoàn Vũ và anh hiểu

rằng, hành động kỳ quái của anh trong suốt sáng nay, dường như... ghen. Anh ghen với Quyền.

Hoàn Vũ đến lúc Phương Giao đang dứt cơm cho ông Bằng. Tay bị băng bột nên ông không thể tự múc cơm ăn được. Từ hôm ông nằm viện, xem như Phương Giao bỏ tất cả để lo cho ông.

Đứng bên ngoài nhìn Phương Giao dứt cơm cho cha, cô còn kể chuyện cho ông nghe, Hoàn Vũ cảm động, một thứ tình cảm nhẹ nhàng len vào tim anh. Anh là con, nhưng anh có lo cho cha mình được như Phương Giao đâu.

Tiếng của Phương Giao véo von như chim sơn ca:

- Bác phải ăn nhiều vào thì mới có sức chứ. Những thức ăn này, chị Hai nấu theo sở thích của bác, nếu không vừa miệng, bác nói nhen bác.

Ông Bằng mỉm cười âu yếm:

- Ngon lắm! Giao này! Nếu như không có cháu, chắc là bác vất vả. Hoàn Vũ là con trai, đâu có biết săn sóc cho người bệnh. Hãy bữa ở luôn lại với bác, đừng bao giờ có ý nghĩ dọn ra ngoài ở nhen.

Đã ăn xong, Phương Giao đưa ly nước cho ông Bằng uống, rồi tự mình lau mặt lau tay giúp ông. Lúc này, Hoàn Vũ mới bước vào:

- Bữa nay ba khỏe hả ba?

Mặt ông Bằng tươi lên:

- Ba khỏe nhiều. Nhờ công chăm sóc của Phương Giao.

Phương Giao lẳng lặng cho cà mên vào lại giỏ, cô vẫn chưa thân mật được với Hoàn Vũ dù anh trở nên dịu dàng với cô. Sự ưu ái thương yêu của ông Bằng đôi lúc làm cô khó xử.

Trên đường về nhà, Hoàn Vũ lái xe chậm chậm. Phương Giao ngồi nép vào thành xe bên đây, cô làm như quan sát kỹ con đường mình đi qua để không nghĩ cô và con người đáng ghét này đang ngồi chung với nhau trên xe.

Anh ta có tử tế với cô đi nữa, thì Phương Giao vẫn nhớ rõ như in những lời nói khinh miệt của anh hôm nào.

Hoàn Vũ chột lên tiếng:

Giao này? Cảm ơn em nhen.

Phương Giao giật mình cười nhẹ:

- Có gì đâu. So với công ơn bác nuôi dưỡng em từ lúc em còn sống với các xơ ở cô nhi viện, thì có đáng gì đâu.

- Anh cũng không phải nữa, anh muốn xin lỗi em về lời nói hôm nọ.

- Không có gì. Em cũng biết xưa nay nhà chỉ có anh và bác, sự có mặt của em trong nhà đôi khi làm xáo trộn thói quen của anh, rồi con Mi-na phá phách nữa... Nếu là em, em cũng nổi giận. Còn về chuyện hôn nhân giữa anh và em, bác Bằng nói, em và anh không nên vì chuyện này mà căng thẳng, cứ thoải mái. Sau này em yêu ai, bác cũng sẵn lòng tán thành. Thật ra thì bác quá mong có cháu nội, đó là tấm nguyện người cha, anh không nên bực mình.

- Anh hiểu rồi!

Xe về đến gần nhà, một chiếc xe hai bánh vượt lên. Quyền chạy ké một bên, anh cười với Phương Giao:

- Ông tổng chừng nào xuất viện vậy Giao?

- Dạ, có lẽ vài ngày nữa, anh ạ.

Mới vừa vui vẻ với Phương Giao, bây giờ Quyền xuất hiện, Phương Giao ngọt ngào nói chuyện, Hoàn Vũ phát nổi giận. Sao mà anh ghét cái gã kiến trúc sư này đến thế. Hắn sẵn đón Phương Giao quá kỹ, bất chấp sự có mặt của anh.

Giận dữ Hoàn Vũ cho xe chạy nhanh hơn, dènh dàng ra không cho Quyền chạy song đôi với xe mình nữa, gương mặt anh trở lại lâm li như sẵn sàng gây hấn vậy. Đã như vậy, Quyền còn bám đuôi theo về tận nhà, xem nhẹ thái độ hằn học của Hoàn Vũ.

Biết ý Hoàn Vũ không thích Quyền, Phương Giao rụt rè:

- Anh Quyền về đi, cần gì, tối em gọi điện thoại cho anh.

Quyền tươi nét mặt, cố tình nói lớn cho Hoàn Vũ nghe:

- Ủ, anh về nhà đợi điện thoại của em nghe Giao.

Nói như thế chứ Quyền có chịu đi về đâu, đứng dầm dừ ở cổng đến mười lăm phút. Chờng thấy Hoàn Vũ xuống xe, Quyền mới nháy mắt trêu tức Hoàn Vũ một cái, rồi mới chịu chạy xe đi.

Phương Giao đóng cổng lại, cô đi vào nhà, vừa đưa tay bật đèn đã phải rụt lại vì Hoàn Vũ đứng chắn trước mặt cô, gương mặt anh khó đăm đăm. Trong cái tranh tối tranh sáng, mắt anh quắc lên dữ tợn, giọng dấm dăng, xẵng lẽ.

- Cả ngày đi học, rồi đến bệnh viện chưa biết mệt hay sao?

Phương Giao cúi đầu:

- Anh Vũ, mở đèn lên đi!

- Tôi hỏi, sao không nói? Nói chuyện với người ta thì tươi cười, còn với tôi thì câm như hến vậy? Lần sau, bảo hấn khôn hồn đừng đến đây nhen, tôi đập gãy giò của hấn đó, rõ chưa?

- Dạ.

- Còn nữa, lo học đi, không có thời trang thời nay gì cả.

- Dạ.

Hoàn Vũ vẫn chưa chịu thôi chì chiết:

- Đồ dai nhách! Làm bộ đi thăm bệnh ông tổng, sao không vào bệnh viện mà đến đây?

Hoàn Vũ nhại giọng Quyền:

- Ông tổng khỏe chưa? Đồ khó ưa!

Muốn cười vì giọng điệu của Hoàn Vũ, song Phương Giao không dám cười, cô im lặng và quay lưng đi lên lầu. Sự im lặng của Phương Giao lại được Hoàn Vũ xem như sự khiêu khích, anh tức giận nắm cánh tay Phương Giao lôi lại:

- Tôi không đáng nói chuyện hay sao mà không trả lời?

Phương Giao ngược nhìn Hoàn Vũ:

- Anh muốn em trả lời gì bây giờ?

Đối với thái độ hằn học của anh, Phương Giao vẫn nhũn nhận mềm mỏng. Hoàn Vũ chợt thấy mình lố bịch, anh lúng túng, nhưng kịp xoay chuyển tình thế:

- Không phải sao. Lẽ ra cô nên bảo hắn đi về, đêm này còn đứng ngoài cổng nói chuyện, tôi canh đồng hồ đúng mười lăm phút đấy. Đồ dai như đĩa!

- Anh ấy mang tiền chụp ảnh cho ca-ta-lô thời trang. Anh cũng đồng ý là giữa chúng ta không hề bị bó buộc gì cả. Tuy nhiên, nếu anh không thích thì sau này, em gặp anh Quyền bên ngoài vậy. Bây giờ anh bỏ tay em la được chưa?

- Chưa!

Hoàn Vũ giữ lại lúc Phương Giao cố vùng ra, giằng co một lúc, hai người cùng ngã dúi dụi, nguyên thân hình Phương Giao nằm lên người Hoàn Vũ. Cô chưa kịp hoàn hồn thì vòng tay Hoàn Vũ siết qua người cô, môi anh tìm môi cô. Nụ hôn cuồng nhiệt Phương Giao chờ người ra, đầu óc cô chưa kịp nhận thức ra cái cảm giác lạ lùng khi hai đôi môi tiếp xúc, đầu lưỡi anh dần sau vào miệng cô tìm kiếm... Nụ hôn không còn dữ dội nữa mà dịu dàng vuốt ve và lập tức Phương Giao tỉnh người, cô đẩy mạnh Hoàn Vũ ra, đứng dậy, chạy báng bỏ về phòng mình.

Đóng cánh cửa lại và đứng tựa người vào vách tường, toàn thân Phương Giao run rẩy... Kinh khủng quá! Cô đưa tay lên môi, dường như mùi thuốc lá của Hoàn Vũ còn trong cô.

Lao lại móc áo, Phương Giao chụp cái khăn lông, cô lau mạnh vào miệng, lau đến đỏ cả vùng cằm và miệng mà mùi của Hoàn Vũ vẫn chưa chịu bay đi.

Phương Giao chạy đi rồi, Hoàn Vũ còn nằm yên trên nền đá hoa cương lạnh. Cảm giác của nụ hôn sao tuyệt vời, làn môi của cô bờ ngỡ đón môi anh, mắt cô mở to ra như mắt nai ngơ ngác, toàn thân cô run rẩy trong vòng tay anh... Cái cảm xúc ấy cho anh hiểu đó là một đóa hoa tinh khiết.

Một chút hồi hận trong lòng Hoàn Vũ. Dường như anh đã làm cho cánh hoa trinh bạch ấy vấy bẩn đi rồi vậy. Cho đến khuya, cánh cửa phòng Phương Giao vẫn đóng kín. Hoàn Vũ bảo chị bếp mang thức ăn lên phòng cho Phương Giao.

Chị bếp mang lên rồi lại mang xuống:

- Cô Giao bảo không đói, khi nào đói, cô sẽ xuống bếp.

Hoàn Vũ băn khoăn, anh muốn nói với Phương Giao lời xin lỗi, nhưng cứ đứng trước phòng cô, anh lại không có can đảm gõ cửa. Thôi thì để sáng vậy.

Buổi sáng, khi Hoàn Vũ dậy, Phương Giao đã rời nhà, cô mang món cháo nấm tràm nấu với thịt băm. Ông Bằng vừa ăn vừa xuýt xoa:

- Ổi đầu cháu có nấm tràm vậy? Nấm này bây giờ hiếm lắm. Hồi mẹ cháu còn trẻ hay bảo loại nấm này nấu cháo ngon, nhưng ăn xong, đừng uống nước.

Phuong Giao mỉm cười:

- Sẽ có vị đắng hả bác? Nhờ bác kể cho cháu nghe mà cháu biết về mẹ cháu. Vậy ba cháu là ai hả bác?

- Ba mẹ cháu cùng tử nạn giao thông, đó là một người ít nói.

Ông Bằng lắng sang chuyện khác:

- Năm trăm này của cậu Quyền cho cháu phải không?

- Dạ. Sao bác biết vậy?

- Vì thường ở Tây Ninh mới có loại năm này, mà cậu Quyền là dân Tây Ninh.

Phuong Giao gật đầu. Ông Bằng lại hỏi:

- Cháu và cậu Quyền tiến triển đến đâu rồi hả Giao?

Phuong Giao đỏ mặt:

- Có gì đâu bác, chỉ là tình bạn.

- Nếu như bác mà mất một cô con dâu như cháu, cả đời xem như vô phúc vậy.

Phuong Giao kêu lên:

- Bác, đừng nói như vậy!

- Chứ không phải sao? Đám con gái mà Hoàn Vũ quen toàn theo thời đại, thích yêu nhau đưa nhau đi chơi lại sợ ràng buộc, sợ có con.

Ông Bằng thở dài:

- Văn minh quá thành ra quên mất tình cảm gia đình.

Phuong Giao vuốt tay ông Bằng, bàn tay băng bột bị treo lên, cô cười trêu ông:

- Nhưng nếu có nhiều cháu nội quá sẽ phiền đó bác. Bác chịu không nổi với đám con nít đâu. Bác cứ mong hoài, coi chừng anh Vũ cho bác một lượt đến ba, bốn đứa cháu.

Ông Bằng bật cười:

- Không đâu, mà nếu có như vậy, bác càng mừng.

Ông Bằng đang nói, cửa phòng bị đẩy vào, Hoàn Vũ xuất hiện nơi ngưỡng cửa, anh có vẻ hài lòng khi thấy Phương Giao đang ngồi với cha mình:

- Em đi sớm quá, sao không nói anh chờ đi?

Phương Giao làm thình, cô thấy mình không còn tự nhiên khi đứng trước Hoàn Vũ nữa. Cả đêm qua, cô cứ chập chờn lẫn lộn với nụ hôn anh hôn cô, thật là khó chịu!

Đứng dậy, Phương Giao bỏ cà mèn vào giỏ, cô nói với ông Bằng:

- Bác! Cháu phải đến trường đây.

Không thèm nói đến Hoàn Vũ, Phương Giao khoác lại cặp sách lên vai, bước ra cửa. Ông Bằng nhìn theo Phương Giao:

- Con lại mắng mỏ nó gì nữa phải không?

Hoàn Vũ nhăn mặt:

- Sao ba luôn nghĩ con ăn hiếp Phương Giao không vậy? Ba à! Nếu ba đã khỏe, trưa con vào thăm ba nhen?

Ba chân bốn cẳng, Hoàn Vũ đuổi theo Phương Giao. May quá, cô là người cuối cùng bước vào thang máy. Hoàn Vũ tuân người vào cho kịp trước khi thang máy đóng lại. Phương Giao làm lơ như không quen biết Hoàn Vũ, cô nhìn lảng sang nơi khác. Thang máy vừa dừng lại, cô xông ra trước, Hoàn Vũ chạy theo cô:

- Em giận anh hả Giao?

Phương Giao cầm cúi đi, Hoàn Vũ níu tay cô lại:

- Nếu em giận anh, thì cho anh xin lỗi vậy.

- Anh bỏ tay ra đi, đừng có níu kéo trong bệnh viện như thế này.

Hoàn Vũ bỏ tay ra, anh đi sát vào Phương Giao:

- Đúng là anh sai, nhưng em có biết là anh... ghen không?

Ghen? Phương Giao tròn mắt nhìn Hoàn Vũ, không tưởng tượng là anh nói với cô lời này.

Hoàn Vũ gật đầu:

- Ồ anh ghen đấy. Anh cũng không hiểu anh nữa. Khi thấy Quyền luôn đi tìm gặp em là anh chịu không nổi, anh không tự chủ được, anh...

- Anh nói hết chưa?

Hoàn Vũ ngỡ ngàng trước gương mặt lạnh như băng của Phương Giao. Anh đang nói ra nỗi lòng của anh, anh bắt đầu xao xuyến khi nhìn thấy cô mỗi ngày một hoàn mỹ, ác cảm ban đầu mất đi nhường cho một tình cảm đến, dịu dàng sâu lắng...

Phương Giao lạnh lùng:

- Tới giờ tôi phải đến trường rồi, anh làm ơn mang cái giỏ xách này bỏ lên xe, trưa mang về cho chị Hai rửa.

Một chiếc xe buýt đỗ lại trước cổng bệnh viện, Phương Giao vội vàng chạy đi. Cô leo lên xe buýt, mặc cho Hoàn Vũ đứng ngăn người ra với chiếc giỏ xách trên tay. Như thế này là thế nào? Cô ấy vẫn còn ghét giận mình?